

2. Петков С.В. Адміністративна відповідальність юридичних осіб. Практичний посібник. Київ : Юрінком Інтер, 2023. С. 272.
3. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. / редкол. : В. Б. Авер'янов та ін. Київ, 2020. Т. 1. Загал. частина. С.584.
4. Гетьман Є. А. Кодифікація адміністративного законодавства України: загальна характеристика, історичні етапи, види. *Право та інновації*. 2017. № 1 (17). С. 97–100.
5. Смокович М.І. Юрисдикція адміністративних судів: теорія та практика судочинства. Монографія. Київ : Юрінком Інтер, 2022. С. 288.

Nataliia PAVLOVSKA

*Phd in Law, associate professor,
associate professor of the Department of public and international law Vadym
Hetman Kyiv National University of Economic*

MECHANISMS FOR IMPLEMENTATION OF RIGHTS AND OBLIGATIONS WHEN COMMITTING AN ADMINISTRATIVE OFFENSE (DELICT)

International legal responsibility of states is one of the fundamental and oldest institutions of international law. One of the guiding principles in modern international law is the principle of sovereign equality. Adhering to this principle, states take part in mutual relations and multilateral international communication, possessing sovereignty as a political and legal property and international immunity, which express the supremacy of each of them within the country and independence in external relations. At the same time, the mentioned principle is not a sign of the lack of interaction and interdependence of states, since no state can exist and develop in isolation from the entire world community. This principle enables the state to carry out any actions that do not contradict the established principles and norms of international law. If the state does not fulfill or violates its obligations arising from the norms of international law, the question of its responsibility before individual states or the world community as a whole naturally arises. The principle of sovereign equality makes it possible to distinguish states into the main group of subjects of international law, and therefore of international responsibility. When studying the theory of international law, the subjects of international legal responsibility are the subjects of international law. The current articles adopted by the UN General Assembly are mainly devoted to the responsibility of states to other states. However, it should be noted that the general part of the articles also applies to the responsibility of states before other subjects of international law.

In addition to states, states that advocate self-determination and international (intergovernmental) organizations are also considered subjects of the law of international legal responsibility [1, p. 98]. In 2002, the UN International Law Commission, in accordance with the resolution of the UN General Assembly, started working on the topic "Responsibility of international organizations". The issue of legal personality of natural persons is debatable in the theory of international law. The majority of authors (for example, D.B. Levin, V.A. Vasylenko, V. Davyd and others) justify the position according to which natural persons, like legal entities, are not subjects of international legal responsibility. The question of the legal personality of

transnational corporations is similar to the problem of the international legal personality of an individual. The definition of "international legal responsibility" covers legal relations arising under international law in connection with an internationally wrongful act. Therefore, the content of international legal responsibility consists of negative consequences that occur for the state as a result of its violation of the norms of international law. These legal relations can be both bilateral and multilateral (in case of an increase in the number of subjects due to the participation of other subjects, except the injured state) [2, p. 47]. They arise both in connection with the initial obligations of the subject's responsibility, and in connection with the use of coercive measures by the injured party (with the aim of forcing the offending state to fulfill the initial obligations).

The legal relations of international legal responsibility can be outlined in detail and structured as follows: the basis of international legal responsibility of a state is its violation of an international obligation, that is, the commission of an international offense. In order to draw a conclusion about the presence of an international offense, it is necessary to establish whether there was an action or inaction by state officials or bodies that, according to the current norms of international law, can be blamed on the state, and such behavior violated the international obligation of this state. Since the state can perform certain actions or not act with the help of its organs and officials, it can be blamed for the internationally illegal behavior of only such individuals who have the status of a state organ or its official. The action or inaction of these persons, which violates the norm of international law, is considered in international practice as the behavior of the state itself. A state will bear international responsibility for the actions of its legislative body if it has adopted a law or other normative act that contradicts the international obligations of that state. For example, the European Court of Human Rights in the Decision in the case "Kononenko v. Ukraine" dated December 7, 2006 recognized a violation of paragraph 1 of Art. 6 of the European Convention on the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms of 1950 and Art. 1 of the First Protocol to this Convention on the grounds that in accordance with the Law of Ukraine "On the Introduction of a Moratorium on the Compulsory Sale of Property" dated December 26, 2001, a moratorium was introduced on the compulsory sale of property of state-owned enterprises, in the statutory funds of which the state's share is more than 25% , as a result of which the decision of the national court rendered in favor of the applicant was not implemented for more than 7 years and 11 months [3]. The basis for the emergence of liability will be the official publication of such an act of parliament (which in most cases is also the moment from which the normative act enters into force). Failure by the parliament of a state to adopt a legislative act necessary for the fulfillment of its international obligation can trigger the responsibility of that state only if it caused moral or material damage. However, there are situations when the state can bear responsibility for inaction as such (without the occurrence of negative consequences), in particular, if the subject of an international agreement was precisely the adoption of relevant legislative acts.

LIST OF USED LITERATURE:

1. International law of the 21st century: current state and development prospects [Text]: [collection. monogr.] / [M. M. Mykievich and others. ; under the editorship M. M. Mykievich]. - L.: Piramida, 2013. - 319 p.

2. International public law [Text]: textbook. for university students: in 3 t. / per general ed. V.F. Antipenka; National aviation Univ. - Kyiv: NAU, 2012 - 2013.

3. Denisova D.O. Responsibility of international organizations [Text]: monograph / D.O. Denisova; for sciences ed. doctor of law Sciences, Prof. A. I. Dmitrieva. - Odesa: Phoenix, 2014. – 323 p

Юлія САГАЙДАК

кандидат юридичних наук, доцент кафедри публічного та міжнародного права Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана

ПЕРСПЕКТИВИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ВНУТРІШНЬО- ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ В УКРАЇНІ В УМОВАХ РОСІЙСЬКОЇ ВОЄННОЇ АГРЕСІЇ З УРАХУВАННЯМ НІМЕЦЬКОГО ДОСВІДУ

Після масштабної військової агресії РФ в Україні 24.02.2022 р. люди в Україні опинилися в новій реальності, адже під загрозою знаходяться базові права людини на життя та безпеку. Нажаль, з урахуванням нових військово-політичних реалій, держава не може на 100% забезпечувати ці базові права людей. Ще не зрозуміло, чи можна цей стан назвати новою політико-правовою ситуацією, але те, що в нас з'явилося достатньо питань, які потребують нового і політичного, економічного і правового вирішення, у зв'язку із військовими діями на території України, ми мусимо це визнати. Як відомо, керівництво країни прийняло рішення ввести на території нашої держави воєнний стан з 24.02.2022 р. (УП №64/2022) [1], що вже говорить про особливості реалізації природних прав людей і громадян в Україні на цей період. Проте, головною задачею держави було і залишається зберегти життя своїх громадян та забезпечити їх базові потреби, аби не допустити гуманітарної катастрофи, яка буде мати наслідки не лише в Україні, але й глобально повпливає на соціально-економічні та політичні процеси у всьому світі.

За даними Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України станом на 11.05. 2022 р. кількість внутрішньо переміщених осіб (ВПО) в Україні перевищила 8 млн. людей. Найбільша кількість ВПО спостерігалась із таких областей: Харківська -21 %, м. Київ – 19%, Київська – 18%, Донецька – 15%, Луганська – 5%. Натомість, за даними відомства, найбільше приймали людей в таких областях: Дніпропетровська – 11%, Київська – 10%, Львівська – 9%, Вінницька – 7%, Полтавська - 7% (офіційний сайт Мінреінтеграції) [2].

В той же час інтернет-ресурс (www.lb.ua/society), посилаючись на відомості верховного комісара з питань біженців ООН, повідомив про те, що 9 млн. українців виїхали з країни з початком війни [3].

Це надзвичайно великі цифри, особливо, в контексті того, що ми маємо розуміти, люди, народ – це одна із характерних рис державності, тим паче, що територіальна цілісність країни порушена. Тобто дві найбільш глобальні риси, які притаманні державності, наразі в Україні опинилися під загрозою – народ та територія.